

PANŮV
TAJEMNÝ ODKAZ

MEZI ELFY PROTI SVÉ VŮLI

Sandra Regnierová

FRAGMENT

Panův tajemný odkaz Mezi elfy proti své vůli

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Sandra Regnierová
Panův tajemný odkaz – Mezi elfy proti své vůli – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Sandra Regnierová se narodila a vyrůstala ve vulkanickém pohoří Eifel. Po škole se stala úřednicí a měla jediné přání, odjet do Francie. Místo toho se provdala za muže s francouzským příjmením a zůstala doma. Dnes je Sandra Regnierová nezávislá a dokáže všechny krásy života zasadit do správného rámu. To znamená nejen vše, co se dá pověsit na zed', ale i příběhy vznikající v její fantazii.

*P*ANŮV
TAJEMNÝ ODKAZ

**MEZI ELFY
PROTI SVÉ VŮLI**

Sandra *R*egnierová

I. DÍL

LEE

VYVOLENÁ

Byl jsem zvědavý. Dokonce hodně. Přece jen na té dívce závisí budoucnost. Budoucnost celého národa. A já bych ji měl chránit. Víc než to: Moje budoucnost je s tou její úzce svázaná. Mám se s ní oženit! Proto jsem ji chtěl poznat a zapsal jsem se na londýnskou Horton College of Westminster.

Tyhle školy byly všechny stejné. Pubertáci či mladí dospělí, kteří se teprve hledají. Kluci se hlasitě dohadují o sportu, mejdanech nebo o hezkých holkách. Dívky se neustále hihňají, pohybují se po škole zásadně ve skupinkách a zajímají se především o to, jak vypadají, co mají na sobě ti druzí, a kteří kluci jsou zrovna teď in.

Když jsem vešel do chodby, cítil jsem, jak se na mě otočila většina pohledů. Na to jsem byl zvyklý. A už mě začínaly zbožňovat první holky. Zablédl jsem, jak si popotahují oblečení, projíždějí si rukama vlasy a olizují si rty.

Podobně reagovala i ředitelka školy paní Haley-Woodová. Proti pohledným mužům kteréhokoli věku nebyla imunní. Kdyby tak věděla, kolik mi ve skutečnosti je...

Osobně mě prováděla školou a seznamovala mě s budoucími spolužáky. Byl jsem si skoro jistý, že její přirozený hlas byl o něco níž položený a mnohem míň pronikavý.

Nepřetržitě něco brebentila, upozorňovala mě na nejrůznější banality a já se tomu smál jako teenager.

„Toto jsou někteří z vašich budoucích spolužáků, pane FitzMore.“

Aha, konečně to začíná být zajímavé. Před námi stáli tři vystajlované krásné dívky a kluk v mém věku. Přesněji v mém údajném věku.

Brunetka vlevo byla extrémně půvabná. Měla svůdně nalíčené oči, oblečená byla do jedné z těch moderních skládaných sukni s ladícím topem a zpod dlouhých hustých řas na mě vrhala koketní pohledy.

„Dovolte, pane FitzMore, představím vás,“ řekla paní Haley-Woodová a před čtveřicí se zastavila. „To jsou Cynthia, Jack, Ava a Felicity z vašeho ročníku. Moji drazí, toto je Leeander FitzMor, váš nový spolužák. Doufám, že se ho ujmete.“

Paní Haley-Woodová mi znovu podala ruku a rozloučila se. Dál jsem si jí nevšímal. Všechno ve mně se tetelilo radostným očekáváním. Mám to ale štěstí. Ta okouzlující bruneta přede mnou byla ta dívka, kterou jsem hledal. Dívka, která má ve svých rukou budoucnost nás všech. Moje budoucí žena.

A vypadala úžasně.

Bude to ještě mnohem snazší, než jsem si myslel. Svůdně jsem se na ni usmál a ona zareagovala přesně podle očekávání. Doslova roztála.

„Leeander, to je ale neobvyklé jméno,“ řekla blondatá Cynthia.

„Prosím, říkejte mi Lee. Všichni moji kamarádi mi tak říkají.“

Pohlédl jsem Felicity pevně do očí a můj pohled se nemínil účinkem. Kouzelně se začervenala. Skvělé. Až příliš jednoduché. Mohl jsem mít smůlu a Felicity mohla být jedna z těch nezázračných šedých myší tam vzadu. Jako ta oplácaná támhle – střapaté vlasy, nemožné tričko. Co zrovna kýchla, pozpátku klopýtla o vlastní školní tašku a upadla. Takže je ještě ke všemu nemotorná. A v puse se jí zablyskla rovnátka!

Neodpustil jsem si pohrdavý úšklebek. Chudák holka. Učebnicový příklad moderní feministky. V budoucnu z ní určitě bude bojovnice za ženská práva nebo učitelka. Anebo skončí u pokladny v supermarketu.

Na předloktí jsem ucítil něčí teplou dlaň. Felicity se na mě usmívala a svůdně na mě hleděla zpod dlouhých řas. Moc dobře věděla, jak se svádějí muži. Byla krásná, vypadala odhodlaně a odvážně. Nebylo divu – byla Vyvolená.

„Pojď se mnou. Ukážu ti naši třídu.“

Následoval jsem ji bez protestů. Je na polibek ještě brzo? Každopádně by se tím všechno stordilo. Jakmile ji políbím, tak mi propadne. Navždy.

„Předpokládám, že máš teď taky angličtinu,“ řekla a zavěsila se do mě.

Přikývl jsem. Horton College se nacházela v jedné z těch prastarých důstojných budov z viktoriánské doby. Spousta schodů, chodeb a výklenků. Tmavých výklenků.

„Angličtinu budeme mít tady?“ zeptal jsem se pobaveně, když mě Felicity do jednoho ze zmíněných vyklenků zatáhla.

Usmála se a přitiskla se ke mně celým svým nádherným tělem. Pak mě políbila. Vážně mi nedalo moc práce ji sbalit. Ale ve stejném okamžiku jsem si uvědomil, že něco není v pořádku. Kde je to očekávané jiskření? Obňostroj? Housle a konfety? Vůbec mi ti nepřipadalo jako naplnění osudu, ale jako docela normální vášnivý polibek.

Kousek od nás něco zarachotilo a já jsem vyděšeně otevřel oči. Ta baculatá holka v přiblouplém tričku před naším malým úkrytem opět zakopla a přitom nás objevila.

„Pardon,“ zaslechl jsem ji zamumlat.

Felicity vrátila ta příhoda do reality. Probodla dívku vzteklým pohledem.

„Zmiz odsud, City. Šmíruješ mě, nebo co?“

Nenápadná dívka se narovнала a pohled jí vrátila. „Proč bych tě asi měla šmírovat? Copak si myslíš, že se hodlám učit, jak se na veřejnosti zesměšnit?“

„Ty se to učit nemusíš. Umiš to od přírody,“ sykla Felicity a já jí v duchu tleskal. „Vypadni, City. Lee je pro tebe trochu velké sousto.“

„Asi jo, ale našťěstí pro tebe ne. Myslím, že jsi překonala svůj vlastní rekord – do dvou minut od seznámení. Gratuluju.“ Sklonila se pro své sešity rozházené na zemi a jeden z nich podala Felicity. „Tenhle je tvůj. Paní Ehleová si nás spletla.“ A s opovržením se podívala na mě.

„Bez obav, City. Lee si nás nesplete,“ prohlásila Felicity, když sledovala dívčin pohled a brala si od ní sešit.

„To doufám. Protože použité zboží není nic pro mě,“ prohlásila City nafoukaně.

Pohlédl jsem na sešit. A ve stejném okamžiku jsem si připadal, jako by mě někdo praštil baseballovou pálkou rovnou do žaludku.

Stálo na něm: Felicity Strattonová.

„Strattonová?“ zeptal jsem se přiškrceným hlasem. „Ty se jmenuješ Strattonová?“

Felicity se na mě zamilovaně podívala a přikývla. Věděl jsem, že jsem se v pocitech při našem polibku nezmylil. Ještě nikdy se to nestalo.

„Ano. Zatím ano. Ale kdoví, jestli nebudu mít časem nové příjmení. Třeba FitzMorová.“

Za jejími zády se zvalo pohrdavé odfrknutí. City naznačovala, že se jí zvedá žaludek. Když se předklonila, pod ošklivým tričkem se jí vyrysovaly tukové polštářky na bocích. Ale moment... City určitě není její pravé jméno.

Začal jsem tušit, že je něco špatně.

Ale tentokrát jsem si musel být doopravdy jistý. „Ty se vážně jmenuješ City?“

Podívala se na mě opovržlivě, stejně jako já na ni před chvílí.

„Samozřejmě že ne. Moji přátelé mi říkají Felicity. Felicity Morgánová,“ dodala domýšlivě. Teď už mi bylo doopravdy špatně. Udělal jsem obrovskou chybu.

Políbil jsem a připoutal k sobě nepravou dívku.

Netiskla se ke mně zamilovaně Vyvolená. Ta stála proti mně a ani trochu nevypadala jako žena mých snů.

FELICITY

JÁ

Bylo pondělí třetího září. Den začal jako spousta jiných. Přišla jsem do školy pozdě. Koho by napadlo, že se toho dne v mém životě změní úplně všechno? Kdybych to bývala aspoň trochu tušila, tak bych si dala o něco víc záležet na tom, jak vypadám. Nebo bych vůbec nevylezla z postele.

Když jsem doběhla ke své skřínce a začala tam hledat učebnici zeměpisu mezi ostatními knihami a trikem se skvrnami od šťávy a pudinku, chodby Horton College už byly poloprázdné. Při tom spěchu mi ze skříňky vypadl na zem deodorant, několik papírů a oškubaný román. Okamžitě jsem všechno posbírala, hodila to dovnitř a pokoušela se za tím vším zamknout dvířka. Vtom se mi v zámku zlomil klíček. Skvělý. Když se daří, tak se daří. Zrovna na dvouhodinovku paní Ehleové musím přijít pozdě.

„Ó, jaká čest, slečna Morganová už dorazila,“ pronesla okamžitě, když jsem se chtěla vplížit do třídy. „Máte připravenou nějakou výmluvu, nebo vám ji mám vymyslet?“

„Napište do třídnice, že byl hustý provoz,“ odpověděla jsem líbezně.

„Vždyť bydlíte hned vedle školy,“ podotkla věcně. Popošla o krok blíž a nasála nosem vzduch. „Cítím z vás snad alkohol?“ zeptala se přísně.

A sakra. Na to jsem zapomněla. „Ano, paní Ehleová,“ odpověděla jsem a sklopila pohled. Ne snad, že bych byla v rozpacích, ale chtěla jsem skrýt úšklebek.

„Vy se opijíte, i když vám ještě není jednadvacet let?“

„Je mi osmnáct,“ poučila jsem ji celkem zbytečně.

„A to pijete hned po ránu alkohol? Uvědomujete si, že to musím ohlásit vedení školy, že ano?“

Přikývla jsem.

„Posadte se na místo. Ráda bych už konečně začala s výukou.“

Rychle jsem ji poslechla a zahučela jsem za svůj stolek. Zatímco jsem lovila z tašky penál, sešit a knihu, zezadu přilétl na mou lavici přeložený papírek.

Střeďeční heslo dne: Ehleová v podvazcích a s králičíma ouškama, stálo na něm. Otočila jsem se a zakřenila jsem se na Phyllis. Mrkla na mě a Corey vedle ní významně zahýbal huňatým zrzavým obočím a zašklebil se.

Když jsem se rozhlédla po ostatních spolužácích, zjistila jsem, že všichni vědí, o co jde, a tváří se podobně. Zřejmě si i oni představovali paní Ehleovou ve svúdném prádle a se zaječíma ušima. Při jejím metru šedesáti, s devadesáti kily živé váhy a s krátkými mastnými vlasy bez viditelného zásahu kadeřníka byla taková představa víc než absurdní – ale její hodina se tím pádem dala docela přežít. Zásoby ropy a zemního plynu v Ázerbájdžánu. Skrývala jsem zívání a přemýšlela o tom, že by se králičí ocásek na rozměrném pozadí paní Ehleové snadno ztratil. Ve srovnání s ní byla Bridget Jonesová naprostá sexbomba.

Když zazvonilo, vyskočili jsme, jako by nás někdo bodl špendlíkem do zadku, a vyběhli ze třídy ven.

„Zase jsi měla včera dlouhý večer?“ zeptala se mě Phyllis na chodbě. Podle mého názoru to byla nejhezčí holka na škole. Měla pleť barvy kávy s mlékem, postavu jako Naomi Campbell a souměrný obličej s vysokými lícními kostmi a čokoládově hnědýma očima. Vedle ní jsem si často připadala takřka neviditelná a neohrabaná. Ovšem to nejhezčí na Phyllis bylo, že jí byl vzhled naprosto ukradený. Naštěstí pro mě, protože jinak bych docela určitě nemohla být její nejlepší kamarádka.

„Dost dlouhý,“ odpověděla jsem. „Kdo vymyslel to dnešní heslo?“ Se spokojeným výrazem ve tváři se k nám přitočil Corey. „No jo, že se vůbec ptám. Napadlo tě, že představy učitelů v podvazcích nahánějí hrůzu?“

Pokrčil rameny. „Přijde na to. Například u paní Singerové s tebou souhlasím.“

„Blé!“ vykřikly jsme s Phyllis jednohlasně.

„Máte nějaký problém?“ dohonil nás Jayden. Až se z toho trochu zadýchal.

„Kdy už konečně trochu zhubneš?“ zeptal se ho Corey vyčítavě. „Mysli na to. Tlustoši umírají brzo.“

Jayden ho ignoroval a obrátil se na mě: „Felicity, ty páchneš, jako bys včera večer spadla do sudu s Glenfiddichem. A stejně dobitě i vypadáš. To už tě zase matka poslala makat do hospody?“

Vděčně jsem se na něj usmála. Přinejmenším moji přátelé věděli, proč často chodívám pozdě a občas nevypadám úplně svěže.

Jayden sice měřil metr osmdesát, ale každopádně měl tak dvacet kilo navíc. Ve spojení s jeho příšerným vkusem v oblékání vypadal na první pohled jako levná napodobenina komika Chrise Tuckera. Ovšem Jayden byl strašně chytrý. Nikdo ve škole na něj neměl.

„Sorry. Když jsem se ráno oblékala, vůbec jsem si ten smrad neuvědomila,“ vysvětlovala jsem překotně. „Možná bych měla v poledne vystřelit domů a vzít si čisté triko.“

„Já mám jedno ve skřínce,“ nabídl mi Corey.

„Hm, já vlastně taky,“ pronesla jsem váhavě. Zнала jsem Coreyho už dost dobře, abych věděla, že se svými věcmi nakládá ještě mnohem bezstarostněji než kdokoli z nás ostatních. „Já ho mám pocintaný od jídla. Co to tvoje?“

„To je čisté. Mám ho jako rezervu.“

„Aha. Tak to jo... Fajn, díky.“

Před Coreyho skřínkou k nám došly Ruby a Nicole.

„Ahoj Felicity, jsi v pohodě?“ zeptala se Ruby soucitně.

Viděla jsem, jak nakrčila nos, když z mého trička ucítila zápach whisky. „Teď už ano. Zrovna se jdu převléknout. Díky, Corey.“

Popadla jsem tričko a spěchala na nejbližší holčičí záchod. Když jsem se na sebe pak podívala do zrcadla, uviděla jsem na tričku nápis: Bůh sexu.

Ale co, řekla jsem si, pořád lepší, než abych smrděla hospodou.

I tak jsem se několikrát zhluboka nadechla, než jsem vyšla na chodbu. Moji kamarádi na mě čekali u Coreyho skříňky.

Nicole, Jayden a Phyllis se hlasitě rozchechtali, když mě uviděli. Jenom Ruby se mračila.

Ruby, vyhlížející jako elfka, vtip jako obvykle nepochopila. Zato Corey se báječně bavil.

Útrpně jsem se usmála. „Díky, Corey. Nevím, co je horší. Jestli zápach whisky nebo tohle triko, ve kterém se ztrácím.“

„Já bych řekl, že ti sluší,“ zašklebil se Corey a zíral mi na prsa. „Řekl bych, že ho přinejmenším vyplňuješ líp než já.“

„Myslíš vůbec někdy na něco jiného než na sex?“ zeptala se ho Nicol.

„Málokdy,“ přiznal Corey.

Dvakrát po sobě jsem kýchla. Vůně aviváže na prádlo mě začlechala v nose. Proto jsem si všeobecného rozčilení kolem všimla až o něco později.

„Dobrý bože, kdo to je?“ zaslechla jsem vydechnout Nicol. Znovu jsem kýchla. Teprve pak jsem ho uviděla. Blížil se k nám po boku ředitelky. I samotná ředitelka Haley-Woodová po něm koukala lačně. Byl štíhlý a vypadal dokonale sportovně. Jeho delší, husté, rozčepýřené špinavě blond vlasy vypadaly, jako by si je co chvíli prohrábl, a po stranách mu sahaly do poloviny uší. Kromě toho byl vysoký. Hodně vysoký. Vyšší než všichni kluci na škole. A měl ten nejhezčí obličej, jaký jsem kdy u muže viděla.

Pohyboval se s nenuceností, kterou si Corey snažil už celé roky osvojit. Zatím bez úspěchu.

„Propána, Alex Pettyfer začal chodit k nám do školy,“ vydechla Nicole. Společně s Phyllis na něj zíraly s otevřenými ústy.

„Blbost. Tenhle kluk je mnohem větší,“ opravil je Corey. Znělo to dotčeně. Ruby měla zvednuté obočí až k vlasům. Jenom Jayden působil lhostejně.

Paní Haley-Woodová a ten nový přišli blíž.

„Ještě kousek,“ loudila šeptem Nicol. „Ještě pár metrů. Pojď blíž. No tak. *Sakra*.“

Poslední slovo rozhořčeně vykřikla nahlas. Všichni jsme věděli proč. Ředitelce se do cesty šikovně postavila ultra mrcha Felicity

Strattonová se svou partou. Sice jsme měly stejné křestní jméno, ale tím veškerá podobnost končila. Felicity se vždy říkalo celým jménem, byla vysoká, štíhlá a oblečená podle poslední módy. Mně všichni, s výjimkou Phyllis a učitelů, říkali jednoduše *City*, jako Město. Tu přezdívkou mi přisoudila Felicity se svými věrnými kamarádkami. Nejen kvůli tomu, abychom se odlišily, ale se zdůvodněním, že jsem stejně hranatá a špinavá jako londýnské *City*.

Slyšeli jsme, jak paní Haley-Woodová Felicity představuje a vysvětluje jí, že ten neznámý je nový student.

„Proč vždycky zrovna ona?“ zasténala Nicole. „Je jak pavouk vystrkující tykadla.“

„Ale pavouci tykadla nemají,“ namítla podrážděně Ruby.

Corey protočil oči. „To byla metafora, Ruby.“

„Aha, chápu. Neměla jsi raději říct něco ve smyslu, že rozprostírá síť, nebo tak?“ Ruby byla velice půvabná, ale často viděla věci trochu jinak než my ostatní. Zase se ukázalo, že hrátky se slovy nejsou její nejsilnější stránka.

„Každopádně Felicity dokáže dokonale plivat jed,“ prohlásila jsem věčně. „Myslím, že tenhle kluk pro nás není. Jen ať si to pěkně užije s Felicity a tou její partou nafrněných krasavic.“ Sledovala jsem, jak Felicity položila tomu novému ruku na předloktí. Určitě udělá úplně všechno pro to, aby ho přitáhla do své party vyvolených potomků bankéřů, budoucích politiků a herců.

„Myslíte, že má rád dušené skopové?“ přemýšlela Ruby nahlas a sledovala nového spolužáka, jak nenuceně přenesl váhu z nohy na nohu a zastrčil ruce do kapes.

Všichni jsme na ni vyvalili oči.

„Proč zrovna dušené skopové?“ zeptal se Corey.

„Hm, protože já ho ráda nemám. Mohl by si dnes v poledne vzít můj oběd.“

„Když si sedne vedle mě, dám mu klidně i ten svůj,“ zahihňala se Nicole. „Kdo by při takovém pohledu myslel na jídlo?“

Byl doopravdy úžasný a přitahoval pozornost všech studentů nacházejících se v té chvíli na chodbě.

Vtom vzhledl a podíval se mi přímo do očí. Polekaně jsem znovu kýchla. Přitom jsem o malý krůček couvla a přepadla přes vlastní tašku. Kolem dokola se všichni hlasitě rozesmáli.

„Skvělý. Teď už ví, že Bridget Jonesová je i na téhle škole.“ Zdlouhavě jsem se škrábala na nohy.

„A měl úžasný výhled na tvé mocné pozadí,“ dodal Corey a bodře mě poplácal po rameni.

Povzdechla jsem si a na okamžik jsem zavřela oči. Není tu někde nějaká díra, kam bych mohla zalézt? Když jsem oči zase otevřela, spatřila jsem v jeho pohledu klasické pocity, kterých se mi od okolí často dostávalo víc než dost: pobavení, blahosklonnost a trocha soucitu.

„Pojď se mnou, Lee,“ řekla Felicity a zavěsila se do něj. „Ukážu ti, kde bude hodina angličtiny.“

Ochotně se nechal odtáhnout.

Jeho spokojený úsměv jsem viděla až sem. A přesně to budu muset snést celou příští hodinu. „Musím jít. Uvidíme se na obědě.“ Hodila jsem si tašku na rameno a odhodlaně jsem vykročila po schodech nahoru.

„Hej, nezapomeň se ho prosím zeptat, jestli chce to moje skopové, ano?“ volala za mnou Ruby.

Ignorovala jsem ji. Bohužel naši učitelku zeměpisu slečnu Ehleovou jsem ignorovat nemohla.

„Slečno Morganová, ztratila jste sešit.“ Podala mi sešit a pospíchala dál.

Podívala jsem se na obal. To nebylo moje. Dala mi Felicitin sešit. Zcela vážně jsem si pohrávala s myšlenkou, že ho hodím do nejbližšího záchodu. Ale slečna Ehleová má dlouhou paměť. Ta by mi spíš odpustila opilství než ztrátu učební pomůcky z její hodiny.

Hodila jsem si batoh na záda tak, aby co nejvíc zakrýval nápis na tričku. Každý, kdo mě potkal, se po přečtení nápisu „Bůh sexu“ usmál. Nemohla jsem to mít nikomu za zlé. Najednou jsem ucítila, že mi batoh sjíždí dolů. Bohužel jsem si zrovna jednou rukou odhrnovala vlasy a ve druhé jsem měla Felicitin sešit. Batoh sklouzl úplně

a já o něj zakopla. Vtom jsem koutkem oka zahlédla nějaký pohyb. Chyba. Nedobrovolně jsem se stala svědkem toho, jak Felicity toho nového kluka vášnivě líbá. Jediné zadostiučnění bylo, že vypadal, že si to zrovna moc neužívá. Jakmile mě zahlédl, polibek přerušil.

„Pardon,“ zamumlala jsem, ale jízlivý podtón se mi úplně potlačit nepovedlo.

Felicity se otočila.

„Zmiz odsud, City. Šmíruješ mě, nebo co?“

„Proč bych tě asi měla šmírovat?“ zeptala jsem se s upřímným pobavením. „Myslíš si snad, že se hodlám učit, jak se na veřejnosti zesměšnit?“

„Ty se to učit nemusíš. Umiš to od přírody,“ sykla Felicity. „Vypadni, City. Lee je pro tebe trochu velké sousto.“

Jen ať si toho rychlomuchlače klidně nechá. „Asi jo, ale naštěstí pro tebe ne. Myslím, že jsi překonala svůj vlastní rekord – do dvou minut od seznámení. Gratuluju.“ Podala jsem jí sešit ze zeměpisu. „Tenhle je tvůj. Paní Ehleová si nás spletla.“

Lee ještě neřekl ani slovo, ale jeho pohled byl dost výmluvný. Ani zdaleka nevypadal, že by ho Felicity okouzli, i když po takovém polibku by se to dalo předpokládat. Že by jí bylo cítit z pusy? Doufajme, že to byl česnek – nebo ještě hůř – cibule.

„Bez obav, City. Lee si nás nesplete.“ Popošla ke mně a vzala si sešit. Žádný zápach z pusy, škoda.

„To doufám. Protože použité zboží není nic pro mě.“ Především žádní týpci, které odložila Felicity Strattonová. Trochu hrdosti jsem v sobě ještě měla.

Lee vypadal, jako by mu Felicity během polibku podstrčila kapsli s jedem. Vytřeštil oči na sešit a pak na Felicity.

„Strattonová?“ zeptal se přiškrceným hlasem. „Ty se jmenuješ Strattonová?“

Felicity roztouženě přikývla. „Ano. Zatím ano. Ale kdoví, jestli nebudu mít časem nové příjmení. Třeba FitzMorová.“

Ach. Můj. Bože. Copak neví, že žádného kluka nikdy nemůže přepadnout s *Já-chci-mít-s-tebou-dítě?* Lee vypadal, jak když se mu

udělalo špatně. Jo, drahá Felicity, tohle bylo asi moc rychlé. Dobře ti tak. Otočila jsem se a chtěla odejít do třídy. Tohle tady se nedalo vydržet.

Vtom mě za paži chytila něčí ruka. Škubla jsem sebou, jako bych dostala ránu elektrickým proudem. Lee mi svíral paži a hleděl mi do očí.

„Co je?“ odsekla jsem. V žádném případě jsem nechtěla riskovat facku. Když jsem sem před osmi lety přišla, kluci ranami příliš nešetřili; moc dobře jsem si je pamatovala dodnes. Ale ne všichni kluci měli tak pubertální nápady. Jenomže ten týpek proti mně vypadal tak rozzuřeně, že jsem se obávala nejhoršího. Naháněl mi strach.

Vtom mě pustil a dvakrát zamrkal.

„Ty se vážně jmenuješ City?“

Narovnala jsem se a co nepřátelštěji a s dokonalým oxfordským přízvukem jsem pronesla:

„Samozřejmě že ne. Moji přátelé mi říkají Felicity. Felicity Morganová.“ Podíval se na mě a vypadal tak šokovaně, jako bych právě prohlásila, že jsem princezna z Walesu.

VE TŘÍDĚ S NEJKRÁSNĚJŠÍM KLUKEM NA ŠKOLE

Hodina anglické literatury byla na jednu stranu fantastická, ale na druhou stranu strašná. Fantastická kvůli tomu, že náš učitel pan Sinclair bezvadně učil a používal spoustu moderní i klasické literatury. To bylo něco pro mě. Strašné bylo, že na hodiny pana Sinclaira nechodil žádný z mých přátel. Uprostřed Hvězdného klubu a několika ostatních, kteří klub zbožňovali, jsem byla úplně sama.

Proto jsem na hodině angličtiny seděla stranou. Vedle páchnoucího Města, které údajně tahá z hospody do školy vši, nikdo sedět nechtěl. O to se postarala Felicity a její nóbl kámoši.

Posadila jsem se ke svému opuštěnému stolku a rozložila si věci na hodinu. Pak jsem se snažila jako vždycky nic z dění kolem mě nevnímat a soustředit se pouze na vyučování a knížky. Lord Byron to člověku dost usnadňoval.

Tentokrát ale ne. Na Byronova „Džaura“ padl stín. Když jsem vzhlédla, přede mnou stál On.

„Je tu volno?“ zeptal se ten nový a já jsem poprvé slyšela jeho přirozený hlas bez skuhrání. Ve skutečnosti byl o něco hlubší a plnější a v něčem připomínal zmrzlinu – tající, lákavou a osvěžující.

Felicity, vzpamatuj se, napomenula jsem se, ale nedokázala jsem na něj přestat zírat.

Elegantně a plavně se posadil na volnou židli vedle mě, povzbudivě se usmál a v ústech se mu zableskly bělostné zuby. Nepózuje náhodou v reklamách na zubní pastu? S tím co má v puse určitě. Usmál se na mě ještě víc.

„Jaké tu jsou hodiny angličtiny?“

Raději jsem se vrátila k Byronovi. Přestože i on byl ve své době považovaný za lamače ženských srdcí, byl mi v tuto chvíli milejší,

protože byl mrtvý. Zato ten týpek vedle mě je až moc živý – a nebezpečný. Kdo se během deseti minut nechá líbat od Felicity Strattonové, nemůže být ani náhodou neškodný. Že by hledal nějaký způsob, jak mě zesměšnit? Hvězdný klub by byl nadšený.

„Poslyš, Felicity, je mi líto, že jsme začali špatně...“

Byl docela dost tvrdohlavý.

„Vůbec nic jsme nezačali,“ uvedla jsem ho na pravou míru. „Ty jsi...“ Zadržla jsem se. Co udělal? Líbal se s Felicity Strattonovou. No a? Do toho mi nic není. A těžko jsem mu mohla vyčíst, že se tváří arogantně. Nejspíš to patří k jeho základní výbavě.

„No ne, ty žárliš?“ Znělo to pobaveně.

Zhluboka jsem se nadechla a pohlédla mu do očí. „Ano, přesně tak. Původně jsem se na tebe chtěla vrhnout už v hale, ale bohužel mám dost velké zábrany. Tvůj neuvěřitelný vzhled mě doslova zastránil, obvykle takhle zdrženlivá nebývám a okamžitě se líbám s každým, kdo se tu objeví.“ Usmála jsem se na něj stejně zářivě jako před chvílí on na mě. A moc dobře jsem si uvědomovala, že moje rovnátka budou mít přesně opačný účinek než jeho úsměv.

Ve skutečnosti jsem předpokládala, že se polekaně stáhne. Ale neudělal to. Naopak se tváří zkroušeně. Ale jen na okamžik, pak mu zacukaly koutky úst a pobaveně se rozesmál.

„Dobře, pochopil jsem. Omlouvám se za ten svůj nemožný výstup. Pojďme začít znovu od začátku, ano? Já jsem Lee FitzMor.“

Podal mi ruku. Váhala jsem. Ale když mu tu svou nepodám, bude si o mně myslet, že jsem nějaká nemožná koza, která v hollywoodských filmech obvykle hraje stydlivky.

„Felicity Morganová,“ řekla jsem a stiskla mu ruku. Ve stejném okamžiku jsem vyděšeně ucukla. Jeho dotek způsobil elektrický výboj, bylo to, jako bych se dotkla elektrického ohradníku pro dobytek někde v Cornwallu.

Vzhlédla jsem a spatřila, že je stejně vyděšený jako já.

Dřív než kdokoli z nás stačil nějak zareagovat, byli jsme vyrušeni.

„Hele, Lee,“ usadila se vyzývavě Felicity na mou polovinu stolku i na Byrona. „Nechceš si radši sednout k nám?“ Hlavou ukázala na

druhou stranu třídy, kde seděli Jack Roberts, Cynthia Newmarkeťová, Ava Gartnerová, zkrátka celý Hvězdný klub. „My se trochu zmáčkne a nebudeme tě tolik rozptylovat.“

Aha, s tímhle svůdným pohledem určitě. Pravidelně z něj vyšíloval dokonce i Jack Roberts, přestože už na něj musel být dávno zvyklý. Očekávala jsem, že Lee vstane, beze slova půjde s Felicity, a že to tím pádem byl náš poslední rozhovor, ale...

„Ne, díky. Sedí se mi tu dobře.“

Nevím, kdo byl víc zaskočený. Jestli Felicity, nebo já.

Jenomže Felicity se tak snadno nevzdávala. Důvěrně se k němu naklonila a řekla tak hlasitě, aby to slyšel každý v okruhu pěti metrů: „Nemusíš sedět vedle Města. Nikdo vedle ní nechce sedět. Vždyť se podívej na její vlasy.“

Moje vlasy? Mimoděk jsem si je pravou rukou prohrábla. Uznávám, jsou husté a vlnité, sice se mi na nich nedělají roztomilé lokýnky, ale vypadají jako vyfoukané přes kulatý kartáč. Ruka se mi zasekla o několik zacuchanců. Propána. Určitě vypadám jako oškubané kuře. Proč mi Phyllis nic neřekla? Nechala jsem vlasy být.

„To je dobrý, Lee, drahoušku,“ řekla jsem a zamávala řasami. „Klidně si běž s Felicity hrát. Já nežárlím.“

Vroucně jsem doufala, že půjde. K smrti jsem se styděla. To jsem vážně přišla do školy takhle neupravená? Trapas.

„Ne, díky, zlato,“ řekl k mému překvapení Lee. „Kdo by si při tak okouzlujícím úsměvu všimal vlasů?“

Bylo mi jasné, že se společně s Felicity tváříme pořádně hloupě.

Ale aspoň se vrátila zpátky na své místo a osvobodila mého Byrona.

Jakmile vypadla, zašeptala jsem svému novému sousedovi: „Hele, Lee, jestli si k nim sedneš, mně to vadit nebude.“

Lee se uvolněně opřel. „Ne, vážně. Já chci zůstat tady. Mám od-sud skvělý výhled na tabuli.“

Než jsem stačila odpovědět, vstoupil do třídy pan Sinclair a zahájil hodinu. Jenomže jsem se nedokázala vůbec soustředit.

Jakmile zazvonilo, vyskočila jsem a vyběhla ven. Zamířila jsem na nejbližší záchod, abych se aspoň trochu upravila. Čisté tričko to zachránit nemohlo.

Učesala jsem se, nastříkala se vydatně deodorantem a zalitovala, že jsem si nepořídila novou řasenku. Ta stará byla prázdná.

Když jsem vešla do učebny biologie, už na mě čekali všichni kamarádi.

„Tak co?“ vyhrkly Phyllis s Nicole jednohlasně.

„Jak vypadám?“ ignorovala jsem otázku.

Obě se na mě překvapeně podívaly. „V pohodě. Proč?“

„Ty sis udělala něco s vlasy?“ zeptala se Phyllis a zaujatě si prohlížela mou hlavu.

A jáže, copak je to tolik znát?

„Nic, jen jsem se učesala. Ty vlny mi nechtějí vůbec držet.“

„A proč?“ vyzvíдалa Nicole. Ale ve stejném okamžiku jí byla odpověď ukradená, protože zůstala zírat na někoho za mými zády.

„Kvůli mně ses krášlit nemusela,“ řekl Lee a naprosto samozřejmě se posadil na židli vedle mě.

Teprve poté se podíval na Phyllis a Nicole, které na něj nepřestávaly zírat. „Pardon. Nesedí tu některá z vás?“

„Ne, ne, žádný problém,“ ujistila ho rychle Phyllis. Střídavě se dívala ze mě na Leea. Zablesklo se jí v očích.

„Myslím, že se ještě neznáme,“ řekl Lee, když zachytil Phyllisin pohled. To jsem odpouštěla každému – svou pleť barvy café-au-lait, dlouhými hedvábně černými vlasy a půvabnými rysy tváře přitahovala Phyllis pohledy všech.

„Phyllis Lasseterová,“ představila se. „A tohle je Nicole Lavericková.“

Nicole s Phyllis podaly Leeovi ruku, ale nezdálo se, že by některá z nich při tom ucítila stejný elektrický výboj jako já. Byly z něj jen úplně vedle stejně jako Felicity Strattonová.

„Ahoj,“ vydechla Nicole nadšeně. Nedokázala od něj odtrhnout oči. Takže nemohla očekávat následný šťouchanec do zad.

„Hej, stará stodolo, můžeš mi ukázat tvůj genový řetězec?“

Za jejím ramenem vykoul Corey.

„Chtěl jsi říct řetězec DNA, ne?“ opravila ho Nicole podrážděně.

„No a co,“ Corey lhostejně pokrčil rameny a podal Leeovi ruku.

„Ahoj, já vím, kdo jsi. Znáš tě, Beastly. Proč, k čertu, chodíš znovu do školy? U filmu už tě nechtějí?“

S Phyllis jsme se na sebe podívaly a zakřenily se. To je celý Corey. I když jsem si nikdy nebyla jistá, jestli ze sebe dělal hlupáka schválně, nebo jestli mu ty jeho průpovídky jen tak vyklouzly.

Každopádně Lee to bral s nadhledem.

„Jmenuji se Lee FitzMor. A nabídek na filmování v poslední době skutečně moc nebylo.“

Corey vykulil oči. „Corey McKenna. Lee? Promiň. Myslel jsem... podobný... ehm... Lee je docela neobvyklé jméno.“

Ještě než Corey stačil na Leeovo jméno udělat nějaký vtip, vstoupila do třídy paní Greenacreová a všichni jsme se usadili na svá místa.

Po hodině biologie popadla Felicity Leea za paži a táhla ho za sebou směrem k bufetu. Následoval ji, aniž by se po nás aspoň jednou ohlédl.

HVĚZDNÝ KLUB VS. LŮŽŘI

„Tak to bychom nejspíš měli,“ prohlásila Nicole a podívala se na druhý konec bufetu směrem k Hvězdnému klubu. Znělo to jako konstataování, ale ne zklamaně. Rozesmátý a klábosící Lee seděl mezi Jackem, Avou a Cynthií.

„Kdybych se někdy chovala jako Felicity, tak mi prosím vás jednu natáhněte,“ pronesla jsem a sledovala, jak Felicity s rukou omotanou kolem té jeho toužebně visí na jeho rtech.

„Bez obav,“ prohlásil Jayden, „ty by ses tak nikdy nechovala, ani kdyby ti princ Harry přísahal věrnost až za hrob.“

Překvapeně jsem se na něj podívala. „To byl kompliment, nebo kritika? Myslíš, že bych se nedokázala zamilovat?“

Jayden jedl nevzrušeně dál. „Ne, myslím si, že jsi nad takovýhle pubertácký počínání povznesená. Stejně jako já.“

Ještě pořád jsem si nebyla jistá, jestli mám být potěšená, nebo uražená. Copak si o mně kamarádi myslí, že neumím být romantická? Nejspíš ano, protože na Jaydenovu poznámku vůbec nikdo nezareagoval.

„Hele, to, že jsem zatím nepotkala žádného prince Krasně, ještě neznamená, že bych se neuměla zamilovat,“ odsekla jsem rázně.

Bylo to, jako bych právě všem oznámila, že se chci stát předsedkyní studentské rady Horton College ve Westminsteru. Všichni se zarazili uprostřed pohybu a zírali na mě. První se vzpamatovala Phyllis.

„To nikdo netvrdí. Jasně, že se umíš zamilovat,“ řekla a poplácala mě chlácholivě po ruce.

„A kdo se tomu princovi Krasoňovi aspoň trochu podobá?“ vyzvídala Nicole.

Corey s Jaydenem se naklonili blíž, jako kdyby měli strach, že něco propásnou. Už jsem věděla, jak se cítí králík zahnaný do rohu.

„Až ho potkám, tak ti to povím,“ odpověděla jsem a rychle jsem se pustila do jídla. Bohužel jsem zapoměla, co je dnes k jídlu. Odporem se mi zkřivil obličej. Tyhle husté polévky jsem prostě nesnášela.

O přestávce mezi dvěma posledními hodinami jsem vyhledala školníka a poprosila ho, aby mi opravil pokažený zámek na skřínce. Na celé škole byl jedním z mála, kdo mnou neopovrhoval. Vlídně mi slíbil, že se o to okamžitě postará a dal mi nový klíček. Utíkala jsem zpátky na vyučování a litovala, že mě školník u té opravy nepotřebuje.

Poslední hodina probíhala jako každou středu: Dějepis byl nekonečnou řadou letopočtů přednášených jednotvárným prozpěvováním paní Crobbové. Kdybych si nepřečetla, že španělská armáda byla poražena v roce 1588, v nekonečném monologu naší učitelky bych to neodhalila.

Jako obvykle jsem seděla sama – Felicity se od Leea už nehnula.

Ale nemrzelo mě to. Vážně ne. Od začátku bylo jasné, že se kluk jako Lee nebude zahazovat s lůzry. Když konečně zazvonilo, ztratila jsem ho z očí.

„Na další hodinu paní Crobbové nutně potřebujeme nějaké heslo,“ zasténala Nicole cestou ze třídy.

„U ní mi nějak neslouží fantazie,“ řekl Corey. „A vůbec, co budete dnes dělat? Že bychom si u mě večer pustili nějaká DVD? Holky, můžete si něco vybrat. Ale moc prosím, žádné filmy o upírech.“

To znělo dobře. Všichni jsme slíbili, že přijdeme, a pak jsme se rozloučili.

„Kam se ženeš, City?“ zeptal se Jayden, když jsem zamířila do chodby místo k východu.

„Ke skřínce,“ odpověděla jsem a zamávala ostatním. „Musím odnést všechna špinavá trička na vyprání. Mějte se!“

Chvilí mi trvalo, než jsem se prodrala proti proudu odcházejících studentů. Možná jsem měla jít radši domů, protože poznámky na nápis „Bůh sexu“ na Coreyho triku byly vážně otravné.

Chodby se pozvolna vyprazdňovaly a nakonec jsem byla v budově skoro sama. Ale jen skoro. Vedle mé skříňky stál objímající se a vášnivě se líbající páreček. Felicity se celým tělem tiskla k Leeovi. Tlačila ho proti skříňkám a vypadalo to, že ho chce pohltnout. Byla jsem si jistá, že jsem nevydala sebemenší zvuk, ale přesto Lee najednou vzhlédl a hleděl mi přímo do očí.

Cítila jsem se přistižená a chtěla jsem odejít.

Ale Lee se od Felicity odtáhl. „Chtěla jsi něco?“ zeptal se a jeho hlas zněl trochu chraptivě, i když nanejvýš přátelsky.

Felicity se otočila a spatřila mě. „Co tu chceš, City?“ zasyčela.

„Musím do své skříňky,“ odpověděla jsem. Možná že mě do ní teď nepustí schválně. Nejen proto, že jsem ji přerušila, ale aby se mi pomstila.

Ale Lee udělal něco, co mě překvapilo. Rázně odsunul Felicity stranou a udělal mi místo. „Omlouváme se. Už jdeme.“

Ale Felicity na to nevypadala. Vřela vzteky. Viděla jsem, jak proti mně natáhla ruku. Na rvačku jsem vážně náladu neměla. Otočila jsem se a chtěla odejít dřív, než mi dá ránu.

„Hej, počkej přece.“ Lee mě chytil za zápěstí a stejně jako při našem prvním podání rukou jsem dostala slabou elektrickou ránu. Překvapeně jsem se zastavila a otočila se. Vypadal stejně překvapeně jako já. „Promiň. My už jsme vážně chtěli jít.“

Podívala jsem se na Felicity, která mě probodávala zuřivým pohledem.

Lee si z toho nic nedělal. „No tak, Felicity. Nikdo tě neukousne.“ Ustoupil stranou a já jsem pochopila, že chce zamezit dalšímu doteku.

„Nejmenuje se Felicity,“ prskala Felicity. „Felicity jsem já. Ona je jen City, Město. Stejně šedá, špinavá, ráno zmatkuje a večer je osamělá a opuštěná. Stejně jako hospoda její matky.“

Jak ráda bych teď měla na skladě pohotovou odpověď, jedovatou a zároveň ironickou, něco, kvůli čemu by zrudla a jednou provždy by jí to zacpalo tu její zlomyslnou hubu. Bohužel mě vůbec nic nenapadlo. Zbyly mi jen trosky mé hrdosti. Napřímila jsem se a klidně,

jak jsem jen dokázala, jsem řekla: „Svůj názor jsi mi řekla dost srozumitelně. Víím, kam patřím. Není nutné to rozmazávat.“

V té chvíli by bylo ideální, kdyby oba dva vypadli, protože se mi tak strašně trásl ruce, že budu potřebovat chvíli, než se mi povede zastrčit klíček do zámku skříňky. Lee mi naposledy pohlédl do očí, pak rázně popadl Felicity za paži a táhl ji k východu. Nejspíš žádný elektrický výboj necítila, protože ho následovala, aniž by sebou se-beméně cukla.

Jakmile jsem se dostala dovnitř, popadla jsem trička, věci ve skřínce jsem trochu urovnala a vyrazila jsem k domovu.

Když jsem vešla do našeho bytu, máma ležela v posteli. Bydly jsme za budovou školy v pronajatém podkrovním bytě. Mělo to své výhody i nevýhody. Velkou výhodou bylo, že sem téměř nedoléhal hluk velkoměsta, nevýhodou byla spousta schodů (výtah byl trvale porouchaný), v létě nehybné vedro a paní Collinsová v prostředním patře, kolem jejíchž dveří jsme pokaždé musely projít. Častokrát jsem si říkala, jestli má na práci i něco jiného než ustavičně šmírovat na chodbě. Ještě před dvěma lety jsem si myslela, že do mého oblečení nejspíš nastrokala GPS čipy, protože pokaždé přesně věděla, kdy jdu po schodech nahoru. Tentokrát to bylo stejné.

„Felicity, drahoušku, tak už je konečně po vyučování?“ Paní Collinsová stála v obvyklých růžových květovaných šatech ve dveřích. „Nemyslíš, že tím jen ztrácíš čas? Tu školu stejně nedostuduješ. Je to tuze těžké! A mamince by se spíš hodila tvá pomoc v podniku.“

Každý den ty samé litanie. S obrovskou chutí bych jí řekla, ať se ráčí starat o svoje věci a dá mi pokoj. Ale neodvážila jsem se. Zaprvé ji moje máma měla ráda a často byla odkázaná na její pomoc; a zadruhé byl Tom, syn paní Collinsové, člověk, kterého si nikdo nechtěl znepřátelit.

Takže jsem všechno spolkla, zahuhňala něco o domácích úkolech a spěchala jsem po schodech nahoru.

„To jsi ty, Felicity?“

Kdo jiný by to asi byl? pomyslela jsem si naštvaně, ale i tuhle drzou odpověď jsem si odpustila. Slzy byly to poslední, co jsem teď potřebovala.

„Ano, mami.“

„Jdeš pozdě, miláčku. Jak bylo ve škole?“

„Jako obvykle. Máš hlad?“ Školní tašku jsem odložila ve svém pokoji a šla jsem do kuchyně hledat hlávkový salát, který jsem koupila včera.

Zabalila jsem pár osolených brambor pokapaných olivovým olejem dolobalu, strčila to do trouby a začala jsem rozebírat salát na lístky. U toho jsem poslouchala rádio. Než byly brambory upečené, přišla máma do kuchyně. Už byla oblečená, aby za dvacet minut mohla vyrazit do práce. Vypadala unaveně, jako vždycky. Ale poslední dobou vypadala ještě hubenější a v obličejí mnohem vrásčitéjší.

„Něco není v pořádku, mami?“ zeptala jsem se opatrně, když postavila na stůl vedle tvarohu s bylinkami ještě marmeládu a med.

„Proč?“ Poplašeně vzhlédla, zachytila můj udivený pohled a zrudla. Rychle vrátila marmeládu s medem na policičku.

„Nic zvláštního, Felicity, jen... mohla bys mi dnes večer zase pomoci?“

Zrovna jsem vyndávala ze zásuvky příbory. Dotčeně jsem se na ni otočila. „Mami, chtěli jsme si dnes večer u Coreyho pouštět filmy.“

„Aspoň na hodinku nebo na dvě,“ loudila máma. „Klidně přijď až v sedm. Já musím nutně udělat to hlášení pro finanční úřad. Stačí, když budeš za pultem. Dnes večer se toho stejně moc díít nebude.“

Nikdy se toho moc nedělo.

„Prosím, musím ještě udělat dvě vyúčtování a dohledat k nim podklady.“

Hleděla jsem na mámin unavený, propadlý obličej a přemýšlela o tom, že se přece nemůžu s klidným svědomím dívat s kamarády na film, když má moje máma tolik starostí. Máminy zářící oči za moje přikývnutí stály. Během jídla se mě zeptala na pár věcí ze školy, vyprávěla mi o telefonátu mé sestry Anny, a taky že jí můj malý synovec Jakob poprvé řekl babi.

Pak vstala, vlepila mi polibek na čelo a rozloučila se. „Tak v sedm!“

Přikývla jsem a pokračovala v jídle. Její talíř zůstal téměř nedotčený. Snědla jsem i její brambory a všechn salát. Pak jsem umyla nádobí, zapnula pračku a konečně si sedla k domácím úkolům.

Zavolala Phyllis a řekla mi, že se s Jaydenem, Coreym, Nicole a Ruby domluvili, že na nový film s Richardem Cosgrovem půjdou do kina. S těžkým srdcem jsem odřekla. Richarda Cosgrova a jeho filmy mám moc ráda. Nejen, že neuvěřitelně dobře vypadá, ale po každé působí jako dokonalý gentleman – a přesto nejsou jeho filmy přehnaně kýčovitě. I když momentálně bych stejně na vstupné do kina neměla peníze.

Phyllis sice říkala, že je jí moc líto, že s nimi nejdu, ale v jejím extrémně sametovém hlase jsem zaslechla podtón, který na ni prozradil, že s mým odřeknutím příliš nesouhlasí. Na rozdíl od mých ostatních kamarádů si svoje mínění nechávala pro sebe. Nicole s Jaydenem nebyli tolik zdrženliví. Corey taky ne a Ruby by se mě určitě pokoušela přemlouvat. Nikdo z nich nechápal naši mizernou finanční situaci. Jenom Phyllis, která i bez velkých slov akceptovala moje rozpaky. Proto jsem ji měla tak ráda. Nemusela jsem jí nic dlouze vysvětlovat.

Slíbila, že mi přinese z kina časopis o filmech a rozloučily jsme se. Vrátila jsem se k učení.

Když jsem se kolem jedné dostala do postele, říkala jsem si, že by se našly i horší věci než pracovat v hospodě. U nálevního pultu seděli ti samí hosté jako obvykle: Stanley, Mike a Ed. Už dlouhá léta představovali ti tři alkoholici, kteří balili moji mámu, jediný zdroj příjmů. Tu a tam mě přepadly obavy, že by si máma mohla s některým z nich něco začít. Co pamatuji, byla sama. Ale pak jsem si řekla, že máma má určitě lepší vkus, než aby si vybrala třeba neotesaného prodavače Mikea. Další dva na tom po mnohaletém chlastání nebyli o nic lépe a vypadali stejně opotřebovaně.

A protože mě i mámu znali už celé roky, cítili tak trochu potřebu hrát si na otce. Kecali mi do školních záležitostí víc, než by to kdy

dělala máma, hledali paralely ke svým vlastním životům a filozofovali o aktuálních událostech. Přitom – navzdory hladině alkoholu – nikdy neobtěžovali, ale spíš byli vtipní a zábavní.

Žádný z nich neměl rodinu. Mike o ni přišel. Jeho žena měla jednoho dne plné zuby jeho pití a před pěti lety ho opustila. Nebyl ani v kontaktu se svými dvěma syny. Místo toho si své otcovské city vybíjel na mně. Stanley a Ed se nikdy neoženili. Stanley míval tu a tam nějakou přítelkyni, ale každá z nich po nějakém čase zmizela. Ed neměl nikoho kromě Stanleyho, Mikea a moje mámy. Z celé trojice byl neklidnější a se svými padesáti kily nadváhy, dlouhými mastnými vlasy a akné nevypadal zrovna jako Adónis. Ale působil spokojeně.

S námi občas i mluvil. Ne moc, ale aspoň trochu. Ale jakmile do podniku zabloudil někdo cizí, stáhl se do své ulity a mnohem rychleji než obvykle začal mít skelný pohled.

Dnes večer všichni tři diskutovali o nasazení našich vojáků v Libyi. Zatímco Stanley to považoval za správné, Mike namítal, že by měli raději vynášet mísy v nemocnicích a domovech důchodců.

Teprve v posteli, těsně před usnutím, jsem si vzpomněla, že je na škole nový kluk, se kterým se zítra zase potkám. Přece jen jsme měli některé hodiny společné. Ale nejspíš ho moc neuvidím – Felicity už ho určitě pevně lapila do svých sítí.

Jak moc jsem se mylila.

TO NENÍ SEN

Zazvonil budík a chvílku mi trvalo, než jsem ten zvuk vůbec dokázala někam zařadit. Zdály se mi hodně bláznivé věci. Od honících psů, přes muže s paroží na hlavách až po štvanici skrz temný les. Neustále se mi před očima objevovala tvář malého blondatého chlapce se světle modrýma očima. Omámeně jsem mžourala na budík a snažila ty velké modré oči zahnat z hlavy. První pohled na ručičky budíku je zahnal okamžitě. Zase přijdu pozdě! Bylo to jako děj v tu chvíli, když jsem vyskočila z postele, spěšně se oblékla a už jsem skoro vybíhala z bytu. Ale hlavou mi bleskla vzpomínka na předchozí den, a tak jsem se před odchodem ještě učesala a do pusy strčila žvýkačku.

Stejně jako včera jsem přišla pozdě. Chodby už byly osiřelé. Vyběhla jsem po schodech a bez dechu jsem vpadla do učebny angličtiny. Pan Sinclair se uprostřed výkladu odmlčel a pohlédl na mě se staženým obočím.

„Omlouvám se, pane, zaspala jsem,“ vyhrkla jsem a sotva popadala dech.

„Posaďte se, slečno Morganová, po hodině si o tom promluvíme.“

Jasně, že jsem si stručně „To se může stát“ nezasloužila. Na to se mi to stávalo příliš často. Zamířila jsem kolem posměšně se šklebících tváří Hvězdného klubu ke svému stolku. Vzápětí jsem se zarazila. Můj stolek nebyl jako obvykle prázdný. Na Leea jsem v tu chvíli ani nevzpomněla. Soucitně a showivavě mi hleděl vstříc. Ze všeho nejradši bych se otočila a ze třídy utekla. Super. To je přesně to, co v takovéhle situaci potřebuji ze všeho nejvíc – nafoukaného krasavce, který má se mnou soucit.

Pohlédla jsem mu do očí, krátce jsem vydechla, a tak klidně, jak jsem to jen dokázala, jsem si sedla vedle něj na své místo. Koutkem

oka jsem zahlédla, že se mu zachvělo chřípí. To už ze mě zase táhne pach hospody? Jestli jo, tak půjdu tentokrát další hodinu za školu a doma se osprchuji a převléknu.

Lee vedle mě podivně škytl. Koutky úst mu zacukaly. Směje se snad? Pan Sinclair začal předčítat úryvek z Wildeova Doriana Graye. Snažila jsem se soustředit. To škytnutí jsem zaslechla ještě dvakrát.

„Ach bože, City, už zase?“ Jayden si mě prohlížel a vrtěl hlavou.

„Je mi líto,“ řekla jsem zkroušeně. „Půjdu se domů převléknout.“

„Ne, to ne, já nic necítím,“ namítl netrpělivě. „Ale máš pod očima tmavé kruhy velké jako černé díry ve vesmíru. Jak chceš ’dodělat školu, když tě tvoje matka nechává každou noc makat tak dlouho?“

Dobrá otázka. Neuměla jsem odpovědět. „Nějak to zvládnou,“ zamumlala jsem vyhýbavě. „Opravdu ze mě není cítit alkohol?“

Jayden zavrtěl hlavou. „Ale někde si půjč nějaký korektor nebo něco. Vážně vypadáš jako upír.“

Užasle jsem na něj pohlédla. Odkud ví, co je to korektor? Naštěstí k nám došla Ruby.

„Ruby, mohla bys mi půjčit trochu make-upu?“ zeptala jsem se dřív, než mě Jayden ztrapní a zeptá se za mě.

Rubyin zasněný pohled se změnil v kritický. Krátce se na mě podívala a vzápětí mě odhodlaně odvedla na nejbližší dívčí záchod. Když jsem se po pár minutách na sebe podívala do zrcadla, vypadala jsem docela svěže, přestože se mi chtělo strašně spát. Klid na záchodech a trpělivé sezení bez hnutí, než Ruby dokončila své dílo, vykonaly své. Vyčerpání se projevilo v plné šíři.

Doklopýtala jsem na další hodinu a unaveně jsem se zřítíla na židli. Zhaslo světlo, někdo zapnul zpětný projektor a ve stejném okamžiku na mém stole přistál přeložený lístek.

Rozesmát paní Cobbovou.

To snad musí být vtip, pomyslela jsem si. To musí být stoprocentně vtip, protože za celou historii školy nikdy nikdo neviděl paní Cobbovou se ani pousmát. Pohlédla jsem do přísné tváře paní Cobbové. Byla zcela soustředěná na výklad ze svých fólií. Pak se všechno rozplynulo.

„... Felicity... omdlela,“ dolehl skrz mlhu k mým uším cizí hlas. Zamrkala jsem. Ale i na mrkání jsem byla strašně unavená. Chtěla jsem spát. Jenom spát.

„Odnesu ji na čerstvý vzduch,“ řekl znovu neznámý hlas. Krátce nato mě někdo vzal do náruče. Cítila jsem, jak mě zvedá. Ze všech sil jsem se nutila otevřít oči.

„Zůstaň v klidu,“ zamumlal Lee a přitiskl si mě k hrudi ještě pevněji.

Vyděšeně jsem byla zticha jako myška a znovu jsem zavřela oči. Hezky voněl. Byla to zvláštní vůně. Určitě voněl čerstvým vzduchem, ale ještě něčím dalším... Lesem? Loukami? Mechem! Mám to – mech. Proboha, hlavně to nepřehnat s nadšením, řekla jsem si v duchu a otevřela jsem oči. Byli jsme u schodiště.

„Fajn, už mě můžeš pustit,“ řekla jsem a snažila jsem se vyprostit.

Lee mě postavil na zem. „Jsi si jistá?“

„Ano. Už pro tebe musím být těžká. Přece jen nejsem žádná elfka.“

Široce se usmál, jako bych řekla nějaký vtíp. „Ne, elfka nejsi. Ale já to zvládnou.“

Tomu jsem věřila. V náruči mě nikdo nenesl od mých tří let. „Trénuješ s třísetkilovými činkami?“

„Tu a tam,“ odpověděl vyhýbavě. „Pojď, zvu tě na kafe.“

Kafe! Už samotné slovo znělo svůdně. Uvědomila jsem si, že už jsem minimálně dva týdny žádná kafe neměla, protože jsem každý večer vypomáhala mámě a ráno jsem nestíhala.

„Hele, nemusíš se vrátit do třídy?“ To kafe bych si ráda vypila sama. Bez oslňujícího krasavce, který k sobě přitahuje všechny pohledy a jen tím zvýrazňuje můj bídný zjev. K mé lítosti se Lee jen usmál a lhostejně pokrčil rameny.

„Jedna hodina mě nezabije.“ Chytil mě za loket a vedl mě po schodech dolů.

Šli jsme do Starbucks o dvě ulice dál. Lee trval na tom, že kafe zaplatí a přinesl mi k němu sendvič.

Místo abych ho odmítla, rychle jsem ho zhltna. Lee bez ptaní vstal a přinesl mi ještě jeden. Ten jsem zhltna úplně stejně. Pak už

jsem aspoň nebyla tak strašně unavená a mohla jsem si vychutnat skvělou kávu.

„Děkuju,“ řekla jsem a v pohodlné židli se opřela. Zastyděla jsem se. Co si o mně asi pomyslí, když jsem se tu cpala, jako kdybych čtrnáct dní nejedla?

„Není zač,“ odpověděl.

Hleděla jsem na jeho natažené dlouhé nohy překřížené v kotníčích. Pak jsem se odvážila zvednout zrak a prohlédnout si ho komplet – a okamžitě jsem toho zalitovala. Byl ztělesněním dokonalého obrazu nedbalé elegance. Učesala jsem si vůbec dnes ráno vlasy?

„Stává se ti často, že zaspíš?“ zeptal se Lee.

Jak se mám vymluvit, abych nevypadala jako hlupačka? „Po ránu často nestíhám. Měla bych se asi naučit nařídit si budík na dřív.“

„Co tomu říká tvoje máma, že chodíš pořád pozdě? Ona tě nebudí?“

Pokrčila jsem rameny. Napadlo mě něco jiného. „Ty jsi Američan?“ Tím jsem ho zaskočila.

„Ne. Jak tě to napadlo?“

„Máš takový přízvuk.“

„Aha.“ Rozpačitě se usmál. „Donedávna jsem žil v Kalifornii. Možná se těch pět let na mně trochu podepsalo.“

Zvědavě jsem vzhlédla. „V Kalifornii? Vážně? Kde přesně?“ Mohl klidně říct, že byl v Bukurešti, asi bych zareagovala úplně stejně. Vidět tak jednu svět. Dostat se z Londýna. Byla bych šťastná, kdybych se ještě jednou podívala aspoň do Cornwallu.

„Tak skvělý to zase není,“ pokoušel se mě Lee uklidnit.

„Ale pořád tam svítí sluníčko,“ řekla jsem a kývla bradou k oknu, za kterým přelo.

Pokýval hlavou ze strany na stranu. „No jo, ale zato se nad L. A. pořád vznáší oblak smogu. Všechno je vyschlé a hnědé. Londýn je zelený. A když svítí slunce, je Hyde Park nepřekonatelný.“

O tom jsem pochybovala. Přece jen byl Hyde Park ustavičně přeplněný lidmi. V neděli, když bylo hezky, tamtudy člověk sotva prošel. Nedokázala jsem si ani vzpomenout na pořádný les nebo na

to, kdy jsem v nějakém naposledy byla. Možná s dědečkem. Před spoustou let, když ještě mohl chodit. Před tím, než před sebou začal tlačit chodítka a za několik měsíců zemřel.

Uvědomila jsem si, že mě Lee pozoruje.

„Vážně. Kalifornie nestojí za řeč. Jedí tam jen fast food a nejstarší stavbu postavili před padesáti lety. Kdo by dával přednost McDonaldu před Towerem?“

Pochybovačně jsem zvedla jedno obočí. „Zato natáčejí skvělé filmy. Copak není každý v L. A. zaměstnaný u filmu? Zažil jsi tam nějaké natáčení?“

Zvedl koutek úst a neodpověděl. „Tak co je to s tebou? Často přicházíš do školy pozdě, přitom máš dobré známky. To se večer tak dlouho bifluješ?“

Tentokrát jsem neodpověděla já.

„Dobře, takže budu hádat. Tvoji rodiče provozují podnik, který úžasně prosperuje, a ty tam obsluhuješ a financuješ si tak studia.“

„Ty ses na mě někoho vypytaval?“ zeptala jsem se nedůvěřivě.

Nevinně pokrčil rameny. „Tak trochu.“

„Každopádně ses ptal těch nesprávných,“ poznamenala jsem věcně. O úžasné prosperitě se v případě mámina podniku opravdu mluvit nedalo.

„Musím si odskočit.“

„Dáš si ještě jedno kafe?“

Toužila jsem po něm. Kdy jsem měla naposledy šanci pít takhle dobré kafe? Když jsem poslední dva týdny neměla ani jedno.

Usmál se a také vstal.

Když jsem se vrátila ze záchodu, na stolečku mezi námi se kouřilo z dalšího pohárku. Lee znuděně listoval v nějakém bulvárním plátku.

Odklopila jsem víčko pohárku a chtěla jsem se napít, když vtom mě na spodní straně víčka něco zaujalo.

Telefonní číslo a pod ním jméno. Sally.

Podívala jsem se k pultu. Za ním se právě strašně červenala jedna ze servírek.

„Tumáš. Kafe je moje, ale to víčko je každopádně tvoje.“

Podala jsem Leeovi plastové víčko. Zmateně se na něj podíval, pak sledoval můj pohyb hlavou směrem k pultu a usmál se.

„Mám odejít?“ zeptala jsem se a myslela jsem to úplně vážně.

Vykulil na mě oči. „Proč?“

„Aby ses mohl soustředit na svou kořist.“

Zarazil se a pak se nahlas rozchechtal. „Ty bys doopravdy vyklidila pole, že jo?“ zeptal se, když se konečně uklidnil.

Neodpověděla jsem. Samozřejmě že bych odešla. Moc dobře jsem věděla, že kvůli mně si nikdo nenechá takovou krásnou servírku proklouznout mezi prsty.

„Jsem tady s tebou,“ řekl, ale sebral víčko a strčil ho do kapsy.

„Jsem ohromená. Zásadový muž.“

Znovu se opřel a se zkříženýma rukama si mě prohlížel. „Zjišťuji, že když jsi vyspaná, tak máš pořádně ostrý jazyk.“

Cítila jsem, jak rudnu. Sice je to krasavec, který dostane, co si usmyslí, ale zároveň je milý a koupil mi kafe a sendviče. „Omlouvám se. Měla bych ti spíš poděkovat.“

Nepřestával se na mě dívat. Měla jsem pocit, že přemýšlí o tom, jestli jsem to myslela vážně nebo sarkasticky. Umí snad číst myšlenky, nebo něco takového? V jeho očích se něco mihlo a nepatrně se usmál.

„Není zač. Rádo se stalo. Myslíš, že se můžeme vrátit do školy?“ A s nenapodobitelnou elegancí si stoupl.

Zato já se zvedla těžkopádně ze židle a podívala jsem se na hodiny.

„Hm. Teď budeme mít matiku. Chemii už jsme prošvihli,“ prohlásil Lee. „Jsi si jistá, že můžeš předstoupit před pana Selfridge, aniž bys usnula?“

„Musím. V matice trochu plavu a nemůžu si dovolit zmeškat hodinu.“

Znovu se na mě podíval, jako by se snažil číst mé myšlenky.

Rychle jsem vyhrkla: „Děkuju. Vážně. Zachránil jsi mě.“

Příkývli a vyrazili jsme zpátky do školy.

„Ještě se tě chci na něco zeptat,“ pronesl těsně před tím, než jsme vstoupili do školní budovy. „Co znamená ten složený papírek?“

Tázavě jsem se na něj podívala a pak mi to došlo. Zahihňala jsem se. „To je taková hra, kterou si vymyslel Corey. Jeden z nás si vymyslí nějaký úkol, který musí být splněný do konce hodiny. Ale jen v hodinách obzvlášť nudných kantorů, kde jsme všichni pohromadě. Já vím, že je to směšné, ale je to fakt osvěžující.“

Lee se usmál. „Takže předpokládám, že rozesmát paní Cobbovou není jen tak.“

„To bylo naprosto neproveditelné,“ souhlasila jsem.

„Hm. A co se stane, když se úkol nesplní?“

Okusovala jsem si spodní ret. „No, tak se nesplní.“

„To je nuda,“ prohlásil Lee rázně. „Potřebujete mít nějakou pobídku, jinak se nikdo nebude pořádně snažit.“

Nedůvěřivě jsem se na něj podívala. „Jak to myslíš?“

„No, třeba něco jako zástavu, která se předem uloží a musí se vykoupit. A ten, kdo se vůbec o nic nepokusí, by pak měl být potrestaný.“

„Potrestaný? Něco jako že další den musí přijít na hodinu ve spodním prádle?“

Lee se mně pobaveně shlédl. Jejda, ten je ale vysoký.

„Myslel jsem spíš na zmrzlinu pro všechny.“

„Aha.“ Bože, teď si o mně určitě myslí, že jsem strašná masochistka. Naštěstí zazvonilo na polední pauzu. Nenápadně jsme se vmísili mezi žáky proudící do bufetu.

U dveří stála netrpělivě se pohupující Felicity. Očividně čekala na nás. Tedy spíš na Leea.

„Konečně! Tady jsi,“ vykřikla a zavěsila se do něj. Její pohled byl doslova žíznivý.

„To je neuvěřitelné. Jsi tady druhý den a už jsi šel za školu,“ zaševalila.

„Chození za školu bych tomu zrovna neříkal,“ namítl rozpačitě. „Felicity nebylo dobře...“

„Copak ti ještě nikdo neprozradil, že Město občas při dějepisu usne?“ poučila ho, aniž by mě uznala hodnou pohledu.

„To mu musíš odpustit,“ přerušila jsem ji zdvořile. „Je tady teprve druhý den. Ale teď budeš mít celou hodinu čas mu povyprávět o všech mých zlozvěcích.“

Mrkla jsem na Leea a zmizela jsem v davu.

„Už je to dobrý?“ zeptala se soucitně Phyllis, když jsem si přisedla k ní a ostatním ke stolu.

„Vypila jsem tři kafe a něco jsem snědla. Už dávno jsem se necítila tak dobře.“

Zahlédla jsem Jaydenův pochybovačný pohled.

„No fakt,“ zdůraznila jsem vzdorovitě.

„Tak jak to, že sis nevšimla, že máš opačně oblečené tričko?“

Vyděšeně jsem se podívala dolů. Studem bych se nejraději na místě propadla.

Nejen že bylo opačně. Ale navíc bylo i naruby. Pod krkem mi trčely cedulky.

TEN NOVÝ

Máma už byla naštěstí v práci a paní Collinsová mě informovala o dodávce sudů s pivem. Jako kdybych nevěděla, že nám přivážejí pivo každé úterý.

Uvařila jsem si nudle s omáčkou, vyžehlila pár kousků prádla a připravila se na kurz francouzštiny, který se konal dva večery v týdnu.

Dva večery v týdnu bez práce. I když to máma a paní Collinsová vnímaly jinak. Věděla jsem, že by máma ze všeho nejvíc chtěla, abych podnik převzala a pomáhala jí tam už pořád. Ale moje představa o budoucnosti vypadala jinak. Chtěla jsem se stát učitelkou. Chtěla jsem pracovat s dětmi. Nechtěla jsem večer co večer trčet za výčepem, vybavovat se s opilci a škuldit peníze na pořádné jídlo.

Popadla jsem tašku a šla zpátky ke škole. Byla to taková moje cesta do Canossy, protože na hodinách francouzštiny to vypadalo stejně jako při angličtině – já a několik členů Hvězdného klubu.

Když jsem vešla do třídy, spatřila jsem, že i tady má izolace skončila, stejně jako při angličtině. U mého stolku seděl Lee. Ale vedle něj seděla Cynthia, na stolku Ava a Felicity mu seděla na klíně.

V kapse mi zavibroval telefon. Protože do začátku hodiny zbývalo ještě pět minut, hovor jsem přijala.

„Ahoj Feli, ještě jsi na fránině? Jayden by chtěl dnes nahradit ten slíbený filmový večer.“

„To zní dobře, i když tady se zrovna odehrává taky zajímavý film.“

Phyllis byla jedno velké ucho.

„Je tady Lee. V obležení sirén z Hvězdného klubu. Na klíně mu sedí Felicity a já si říkám, jestli vůbec vstane, až přijde pan Darbot.“

Slyšela jsem, jak se Phyllis zahihňala. „Nemohla bys je vyfotit mobilem? Ať se tomu pak můžeme zasmát všichni.“

Ráda bych vyhověla, ale můj mobil patřil mezi dinosaury – velká tlačítka a žádné další funkce. Phyllis moje rozpakky vytušila. Nabádala mě, ať pak určitě přijdu k Jaydenovi, protože na mě s filmem počkají.

Ukončily jsme rozhovor a přede mnou vyvstal úplně jiný problém. Kam si mám sednout? Můj obvykle prázdný stolek na pravém kraji okupovalo několik roztoužených barbín a jeden Ken. Bez okolků jsem se posadila na místo Felicity Strattonové a její party.

Bylo to geniální. Samozřejmě že si Felicity vybrala to nejlepší místo, protože až doposud byla do profesora francouzštiny zabouchnutá. Pan Darbot nebyl typický Francouz. Byl vysoký, štíhlý, měl tmavé vlasy i oči, ale neměl sebemenší zájem podlehnout propracovaným metodám svádění osmnáctileté a přehnaně zamilované studentky.

Kvůli mně by sem mohl Lee okamžitě začít chodit pokaždé. Vydala jsem penál, sešit a učebnici francouzštiny.

„Děvčata, obávám se, že jsme Felicity vyhnali,“ slyšela jsem ve stejném okamžiku pronést Leea.

„Ale já jsem přece tady,“ zavrňela Felicity. Její ruka putovala do hustých vlasů na jeho týle. Lee ji za ruku chytil.

„Myslel jsem Felicity Morganovou. Obvykle sedí tady, nebo ne?“

„Koho zajímá, kde sedí Město?“ zeptala se Cynthia a zakmitala řasami.

„No, no, krásko moje, přece bys nebyla tak ošklivá,“ pronesl Lee s okouzlejícím úsměvem. Jemně, ale rozhodně sundal Felicity ze svého klínu. „Tak, a teď budete hodné a půjdete si sednout na svá místa.“

Všechny tři se zvedly. „Božíunku, to je tak sladké. Chlap, co má soucit.“

Ava se doslova roztékala! Myslela jsem si to samé, ale s odporem.

„Dělej, City, padej za tím svým ochráncem,“ řekla Ava, když ke mně došla. Rozplývavý tón se změnil ve vyštěknutí.

Sakra. Nejradši bych zůstala sedět tady. Proč si mě vůbec všimá?

Copak mu k povyrazení nestačí ty tři krasavice? Přívětivě se na mě usmíval. To mu mám snad být ještě vděčná jako pes, kterému hodi-li ze stolu kolečko salámu?

„Ahoj,“ řekla jsem a práskla svými věcmi na stolek vedle něj. Cítila jsem jeho pohled, když jsem si rovnala věci na stůl – penál dole-va nahoru, rozevřenou učebnici vedle nich, sešit s připravenou čistou stránkou přímo před sebe.

Lee měl před sebou v kůži vázaný poznámkový blok. Na bílé stránce leželo exkluzivní plnicí pero. Oboje muselo stát kupu peněz, tím jsem si byla jistá.

„Ještě nemám učebnici,“ řekl mi.

Znělo to, jako by chtěl za každou cenu navázat hovor. Beze slova jsem tu svoji posunula doprostřed.

Příchod pana Darbota nás zachránil od nucené konverzace. Ale oddychla jsem si jen na okamžik, protože sotva došel ke katedře, vykřikl se svým francouzským přízvukem: „Prosím, uklidte si věci ze stolků, odložte knihy, napíšeme si dnes písemnou práci.“

Do háje. Na to jsem úplně zapoměla. Podívala se jsem na Leea: „Myslíš, že to zvládneš? Hned na první hodině?“

Lee vypadal docela uvolněně. „Myslím, že jo. V Kalifornii jsem absolvoval nějaké kurzy a měl jsem dobrého učitele.“

„Tak jo, kdyby to náhodou nevyšlo, tak pan Darbot nebude třeba tvoji práci hodnotit.“

Lee překvapeně zvedl obočí. „Ty si o mě snad děláš starost?“

Neodpověděla jsem, protože se přede mnou objevil pan Darbot.

„Slečno Morganová, okamžitě schovejte tu knihu, jinak vás budu muset obvinít z podvodu.“

Bleskově jsem zastrčila učebnici do tašky.

Pan Darbot přede mě položil list papíru, další před Leea, u kterého se zarazil. „Pan ehm...“

„FitzMore,“ odpověděl Lee trpělivě.

„Est-ce que êtes sûr de vouloir faire cette interrogation?“

„Oui, absolument. Nous avons déjà travaillé sur ce sujet dans mon école précédente,“ odpověděl Lee perfektní francouzštinou.

Koutkem oka jsem zahlédla, jak na něj většina spolužáků užasle hledí. Felicity zářily oči.

Písemka byla těžší, než jsem čekala. Možná to bylo i tím, že jsem se na ni nemohla učit. Ještě jsem trčela u doplňovacího testu, když vtom mě Lee lehce štouchl do nohy. Neotočila jsem se na něj, pouze jsem se napřímila.

Zaslechla jsem, jak tiše říká: „Ve druhé větě musíš použít ‚ce qui‘.“

Vyděšeně jsem se podívala dopředu. Ale pan Darbot věnoval svou pozornost třem gráciím z Hvězdného klubu. Opravila jsem výraz podle Leeova pokynu.

„A u údaje o času jsi zapomněla u hodin ‚s‘ – je to množné číslo.“

Pan Darbot se nyní soustředil na Olivera a Mary. Rychle jsem všude u slova ‚heures‘ doplnila ‚s‘.

„V té doplňovačce dole má být ‚va chercher‘ a ne ‚a chercher‘.“ Tentokrát to řekl nahlas. Zděšeně jsem koukla ke katedře, když vtom pan Darbot pronesl: „Tak to by stačilo! Okamžitě odložte pero, slečno Smithová.“

Dawn sedící tři lavice od nás zbledla jako křída, odložila propisku a podala ráznému Francouzi pracovní list.

V tu chvíli mi došlo, že nemyslel mě. On Leea vůbec neslyšel. Nikdo Leea neslyšel. Jenom já. Slyšela jsem jeho hlas ve své hlavě. Začala se mi třást ruka a zděšeně jsem se podívala na svého souseda.

Zarytě hleděl do svého papíru. Ale poznala jsem, že se mému pohledu vyhnul schválně.

Zbytek práce jsem dopsala, aniž bych jeho hlas znovu zaslechla. Ale taky jsem se nedokázala pořádně soustředit.

Po hodině Leea opět obklopily grácie a já už neměla možnost si s ním promluvit.

Když jsem šla domů, nevěděla jsem, co mi dělá větší starost. Jestli pokazená písemka nebo to, že jsem ve své hlavě slyšela Leeův hlas.

„Fajn, přišla jsi!“

Dveře mi otevřel Jayden. Na sobě měl ostře zelené triko se žlutým smajlíkem. V pozadí jsem slyšela hlasy ostatních. Smáli se a hlasitě mluvili jeden přes druhého.

„Hrajeme zrovna Twister. Corey švindluje, kde může.“

To mě nepřekvapovalo. Nejspíš se snaží dotýkat se mých kamarádek na zapovězených místech.

Pohled to byl hodně veselý. Corey ležel vespod a všechny mé kamarádky seděly na něm.

„Zase nedokázal udržet své prstíky v klidu?“ zeptala jsem se. Všechny začaly vesele pokřikovat. Ruby sedící na Coreyho nohou vstala, Phyllis pustila obě jeho zápěstí. Jen Nicole chvíli váhala, než vstala z jeho břicha.

O pár minut později jsme si v Jaydenově bytě udělali pohodlí. Jeho matka nám přinesla ták se sendviči a teplý popcorn z mikrovlnky. Už mockrát jsem Jaydenovi jeho rodiče záviděla. Pokaždé byli starostliví, nabízeli nám něco k jídlu či pití, ptali se na školu, na rodinu a byli úžasně normální. Jayden občas skuhral, že ho máma pořád ještě opečovává, ale na to jsem mu říkala, jen ať si to užívá. Pak už většinou zmlknul.

„Jaká byla francouzština?“ přerušila mé myšlenky Phyllis.

„Nic moc. Psali jsme písemku a já jsem na to naprosto zapomněla.“

„Lee psal při své první hodině francouzštiny písemku?“ zeptala se Nicole s vykulenýma očima. Ta by si taky určitě sedla na moje místo, kdybych přišla pozdě, stejně jako grácie.

„Měl to dokonce hotové jako první,“ musela jsem uznat s pořádnou dávkou závisti. O všem ostatním jsem raději pomlčela.

Dívali jsme se na *Pána prstenů I a II*. Pane bože, to je ale blbina. Elfové, trpaslíci, mluvící a chodící stromy, kouzelníci...

„To je ale nesmysl,“ prohlásila Phyllis vedle mě, jako by slyšela mé myšlenky. „Všichni spolu válčí kvůli nějakému prstenu.“

„Hm. A ten teď patří Nicolasi Sarkozymu,“ poznamenal Corey. Všichni jsme se rozchechtali a propásli jsme tak scénu, ve které Sena Beana zasáhne šíp a on se dramaticky skácí k zemi.

Později jsem v posteli ještě přemýšlela o uplynulém večeru. Phyllis vyslovila nahlas to, co jsem si já jenom myslela. To u nás dvou nebyvalo nic neobvyklého. Často jsme si obě myslívaly to samé a už se nám i stalo, že jsme obě dvě řekly to samé současně nahlas.

Ale Lee...

Slyšela jsem jeho hlas při francouzštině. Jak se to mohlo stát? Nebo byl stejně jako Phyllis naladěný na mou vlnovou délku? Ale na rozdíl od Phyllis jsem ho slyšela jasně a zřetelně, jako by mluvil nahlas. I když... Přestávala jsem si být jistá, jestli jsem si jen něco nenamluvila. Ale copak bych si dokázala vymyslet i Leeův pohled po té příhodě?

A pak ta jeho přímluva. Proč mu tak záleží na tom, aby byl v mé společnosti? Třeba mu pozornost grácií leze na mozek. To bude ono. Určitě má nějakou přítelkyni a nechce si pokazit všechny šance, tak mě nastrčil jako záminku, aby Felicity a její parta nebyly ještě dotěrnější.

S tou myšlenkou jsem usnula.

Zase se mi zdály hodně divoké sny. Opět o chlapci s modrýma očima a o Leeovi.

Když jsem – jako obvykle trochu později – vešla do třídy, překvapeně jsem se zastavila. Lee se mi *nezdál*. Byl skutečný. A seděl u mého stolku. Zezadu do mě někdo vrazil.

Pan Sexy-Selfridge, náš učitel matematiky. Bylo mu teprve ke třiceti, vypadal jak vrcholový sportovec a měl modré oči a kolem nich roztomilé vějířky vrásek od smíchu. Většina dívek na škole ho zbožňovala a – Bůh existuje! – byl single.

„Promiň, Felicity,“ řekl pan Selfridge vlídně a jemně mě postrčil do třídy.

Stejně jako všechny ostatní holky na škole jsem i já pro něj měla slabost. Ale bohužel jsem byla slabá v maticе, takže jsem neměla moc šancí ho upoutat tímto způsobem.

Ovšem moje dočasné omámení pominulo, jakmile jsem se přiblížila ke svému místu. Lee mi hleděl s úsměvem vstříc.

Když jsem ho viděla, jak nenuceně sedí na židli v džínách a tričku obepínajícím pevnou hrud', připadal mi jako fotomodel nebo filmová hvězda a přemýšlela jsem, co na naší škole doopravdy pohledává.

„Dobré ráno, Felicity,“ pozdravil mě svým laskavým sametovým hlasem.

Posadila jsem se. „Dobré ráno.“

Pan Selfridge začal přednášet a já rychle lovila v tašce věci na hodinu. Byla jsem tak soustředěná na výuku (rovnice), že jsem na svého nového souseda v lavici na chvíli zapomněla. Přinejmenším do chvíle, kdy jsme měli začít řešit příklady sami. Se svými výsledky jsem byla v podstatě spokojená, když vtom se ke mně naklonil Lee.

„Můžu ti dát jednu radu?“ zeptal se a díval se na mé výpočty.

Ztuhla jsem, ale přikývla jsem.

„Když tady tohle nejprve sečteš a pak z toho uděláš druhou odmocninu, dospěješ k výsledku rychleji, a tady ses navíc spletla.“ Ukázal na jeden z výsledků v úvodu.

Kousla jsem se do tváře. Pak jsem se zhluboka nadechla a začala jsem od začátku. Ale daleko jsem se nedostala, protože zazvonilo. Zbytek dodělat jako domácí úkol. Jasně. Strávím nad tím celé odpoledne. A to mám za sebou teprve první vyučovací hodinu.

Proč právě já?

Ta otázka se mi během zbytku školního týdne vnucovala poměrně často. Lee začal docházet na všechny hodiny, které jsem měla zaplané já. Stejně často jsem musela snášet i Felicity Strattonovou. Jak jen se mu při takovém počtu studentů na Horton College povedlo vybrat si přesně ty stejné předměty? Lee vedle mě seděl při každé hodině. Radost jsem z toho měla jen omezenou, protože k sobě nepřitahoval jen pozornost tří grácií a Hvězdného klubu, ale i všech učitelů.

Vyvolávali mě dvakrát častěji než dřív. A navíc byl Lee hodně chytrý. Zatím procházel všemi předměty bez nejmenšího problému. Bylo mu jedno, jestli šlo v hudební nauce o převádění skladeb do jiného tóniny, v náboženství o základy hinduismu, nebo v biologii o detailní